

Arrest

nr. 252 912 van 15 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VAN ZANDWEGHE
Natiënlaan 44/11
8300 KNOKE-HEIST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 april 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 april 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN ROMPUY, die *loco* advocaat K. VAN ZANDWEGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt als minderjarige België binnen samen met zijn moeder en broer op 26 november 2014.

Verzoekers moeder dient op 28 november 2014 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juli 2015 worden verzoekers moeder, broer en verzoeker zelf erkend als vluchteling.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 12 maart 2018 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar, wegens opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 26 november 2020 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeker wordt opgeheven. Verzoeker stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 7 januari 2021 stuurt de Dienst Vreemdelingenzaken een aangetekende brief naar verzoeker waarin wordt meegedeeld dat zijn verblijfssituatie onderzocht wordt en dat hij een vragenlijst kan invullen.

Op 1 februari 2021 neemt de (gemachtigde van) de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt geen beroep in tegen deze beslissing. Bij aangetekend schrijven van 4 februari 2021 wordt deze brief verstuurd naar het adres waarop verzoeker geregistreerd staat in het Rijksregister.

Op 8 april 2021 wordt een "administratief rapport: illegaal verblijf" opgesteld, waarbij verzoeker werd gehoord door de politie. Verzoeker werd opgehaald op zijn adres dat vermeld staat in het Rijksregister.

Op 8 april 2021 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Ninove op 08/04/2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: I.

voornaam: D.

geboortedatum: 10.12.1999

geboorteplaats: Presevo

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene zijn moeder deed op 28/11/2014 een verzoek tot internationale bescherming, waardoor betrokkene de internationale beschermingsstatus toegekend werd op 06/07/2015. Op 27/11/2020 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) om zijn internationale beschermingsstatus op te heffen, dit wegens feiten van openbare orde. Op 01/02/2021 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot beëindiging van het verblijf van betrokkene, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Die beslissing werd op 09/02/2021 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart een partner in België te hebben met wie hij drie jaar samen zou zijn, zonder verdere verduidelijking. Er werd echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het staat betrokkene wel ten alle tijden vrij nog een aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie in te dienen vanuit het gesloten centrum. Hij kan tevens contact opnemen met laatstgenoemde vanuit het gesloten centrum.

Daarnaast verklaart betrokkene ook nog dat zijn partner zwanger zou zijn van zijn kind. Echter toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zij het dat het niet duidelijk is uit de verklaring van betrokkene wat het verblijfsstatuut van zijn partner is kan slechts gesteld worden dat, indien mevrouw verblijfsrecht geniet in België en bijgevolg niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, dit niet maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de gekijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner in België te bezoeken. Bovendien kan zijn gezin in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

In het geval dat de partner van betrokkene net zoals betrokkene illegaal in België verblijft, kan gesteld worden dat zij allen dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen en zal het hele gezin België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart wel dat zijn moeder en zijn nonkel hier ook in België verblijven. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Het feit dat de vriendin, moeder en nonkel van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene zes jaar in België verblijft volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene is momenteel 21 jaar oud, wat impliceert dat hij het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht.

De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat betrokkene getuigt van een manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren en dat er sprake is van een voortdurende, criminele en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/02/2021 dat hem betekend werd op 09/02/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/02/2021 dat hem betekend werd op 09/02/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Servië omdat hij angst heeft voor zijn grootvader, die hem vroeger bedreigde en opzettelijk slagen heeft gegeven. Volgens betrokkene wilde zijn grootvader hem dood. Het CGVS was bij de intrekking van de internationale beschermingsstatus op 27/11/2020 van oordeel dat niettegenstaande betrokkene eerder erkend werd als vluchteling – zijn vluchtelingenstatus opheffen diende te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor de bescherming niet langer nodig is. Uit het dossier blijken evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging om te weigeren deze bescherming in te roepen, noch elementen die erop wijzen dat zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Servië.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01/02/2021 dat hem betekend werd op 09/02/2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde:

Op 12/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van 5 jaar voor de helft) door de correctionele rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 8 april 2021 wordt aan verzoeker ook een inreisverbod voor acht jaar gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is wat betreft de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet wat betreft de bijlage 13septies.

3.2. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift *“Tegen deze beslissing – de bijlage 13 septies – wordt het verzoekschrift schorsing bij UDN ingediend”*. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker echter ook het inreisverbod en als voorwerp van het verzoekschrift vermeldt hij zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod. In de mate waarin verzoeker huidige vordering ook richt tegen het inreisverbod, wordt het volgende opgemerkt:

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RVV dat bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Hierbij kan enkel rekening worden gehouden met de in het verzoekschrift vermelde feiten (RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853).

De verzoekende partij dient aan de hand van precieze en concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel dat zij middels de vordering tot schorsing zoekt te voorkomen, op te vangen. Het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, is bijgevolg op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is (cf. RvS 24 augustus 2011, nr. 214.853). Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelf van de voorwaarde van de urgentie en van het uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid aan dat zij in het gesloten centrum verblijft en zal worden uitgewezen. Een uitspraak volgens de gewone schorsings- en nietigverklaringsprocedure zal te laat komen.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij gevraagd de uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft het bestreden inreisverbod te verduidelijken. Er wordt ook gewezen op de exceptie in de nota met opmerkingen. De verzoekende partij stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

Uit de bepaling dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “*verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering*” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Het gegeven dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de eerste bestreden akte (de bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden.

Met het betoog ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Tegen voormelde beslissing kan de verzoekende partij een gewoon annulatieberoep indienen waarbij de advocaat de verzoekende partij kan vertegenwoordigen tijdens de procedure ook al zou ze inmiddels gedwongen teruggekeerd zijn naar haar land van herkomst.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook enkel vast voor wat betreft de vordering in zoverre ze is gericht tegen de eerste bestreden akte, en wordt afgewezen voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Voorts heeft het Grondwettelijk Hof in het arrest van 18 oktober 2018, met nummer 141/2018 uitdrukkelijk heeft gesteld dat: *“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”*

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de terugleiding.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“14. Verzoeker wordt onmiddellijk vastgehouden en dit met oog op terugleiding.

Het betreft een bijlage 13 septies.

Tevens werd aan verzoeker een inreisverbod betekend.

15. Beide beslissingen gaan volledig voorbij aan het recht op eerbied van zijn privé- en gezinsleven.

Zo heeft verzoeker thans een standvastige relatie met mevrouw I. M. die de Belgische nationaliteit heeft. Zij wonen al enige tijd samen en hadden trouwplannen.

16. Zo verzoeker het land dient te verlaten en hem wordt verboden terug te keren, zal dit evident de relatie van verzoeker met mevrouw M. in het gedrang brengen.

Ter illustratie:

“Een maatregel van verwijdering van het grondgebied maakt een inmenging uit, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven. Een dergelijke inmenging is

slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel. Het komt toe aan de overheid om aan te tonen dat zij de zorg heeft gehad om een juist evenwicht na te streven tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op de eerbied van het privé- en gezinsleven van de verzoeker en van de minderjarige namens wie hij tussenkomt. De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de 'diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden' die zij heeft geweven in België sedert haar aankomst 'zowel met haar medeleerlingen als ten aanzien van haar onthaalgezin, en in het bijzonder met verzoeker die een adoptieprocedure heeft opgestart', maakt terzake een maatregel uit die buiten verhouding staat met het door de tegenpartij nagestreefde legitieme doel. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing tot verwijdering van eiseres riskeert aan eisers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te berokkenen, zijnde de ongerechtvaardigde aantasting van hun privé- en gezinsleven."

(R.v.St. 11 februari 1999, T.Vreemd. 1998, 323)

17. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat mevrouw M. verzoeker zou kunnen volgen naar Servië dan wel bezoek mogelijk zou zijn via de diplomatieke of consulaire post.

Een en ander is evident weinig ernstig.

Men kan niet verwachten dat een relatie louter wordt uitgebouwd door 'bezoeken' in diplomatieke c.q. consulaire posten.

Het uitbouwen van een relatie omvat o.m. samenwoning, affectieve en seksuele relaties, een gezamenlijk huishouden, het vormen van een gezin, kinderen krijgen, enz.

De voorgestelde werkwijze brengt dan ook geen zoden aan de dijk.

Mevrouw M. heeft ten andere de Belgische nationaliteit en heeft haar leven uitgebouwd in België waar verzoeker thans ook zijn leven heeft uitgebouwd.

Het is dan ook al te gemakkelijk te stellen dat mevrouw M. verzoeker achterna zou kunnen reizen.

18. Het mag weliswaar zo zijn dat verzoeker werd veroordeeld in 2018 maar er werd hem een straf gedeeltelijk met uitstel opgelegd zodat het duidelijk is dat de rechter destijds meende dat er redenen voorhanden waren dat verzoeker zijn leven zou herpakken.

Zoals blijkt uit de voorliggende stukken blijkt hij dat ook daadwerkelijk te hebben gedaan.

In die zin zijn de bestreden beslissingen, die gesteund zijn op de veroordeling van verzoeker, weinig zorgvuldig te noemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan immers omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

19. Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissingen weliswaar een en ander vermeld maar heeft nagelaten na te gaan hoe het gezinsleven van verzoeker er uitziet dan wel in welke mate verzoeker geïntegreerd is.

Het is dan ook evident dat de beslissingen niet redelijk en billijk zijn en in wanverhouding zijn tot het belang van verzoeker.

20. De schorsing van de bestreden beslissingen wordt gevorderd wegens schending van de hogergenoemde beginselen."

3.3.2. Verzoeker voert de schending aan van zijn privé- en gezinsleven. Dit wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.3. Verzoeker zet in het verzoekschrift uiteen dat hij een standvastige relatie heeft met I.M. van Belgische nationaliteit. Zijn partner is momenteel toch niet zwanger, de zwangerschapstest was foutief. Zij wonen al enige tijd samen en hebben trouwplannen, in verband waarmee zij een bewijs van afspraak voor een huwelijksaangifte bij de gemeente voorleggen voor 4 maart 2021. Als verzoeker het land moet verlaten en hem wordt verboden terug te keren, zal dit deze relatie in het gedrang brengen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-

onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. De Raad merkt op dat het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd bij beslissing van 1 februari 2021, waarin werd gemotiveerd over verzoekers privé- en gezinsleven. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing en sinds het verstrijken van de beroepstermijn is deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig en verblijft verzoeker dus op illegale wijze op het grondgebied. *In casu* betreft het dus een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

3.3.4. In casu bevat de bestreden beslissing volgende overwegingen:

“Betrokkene verklaart een partner in België te hebben met wie hij drie jaar samen zou zijn, zonder verdere verduidelijking. Er werd echter geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Het staat betrokkene wel ten alle tijden vrij nog een aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie in te dienen vanuit het gesloten centrum. Hij kan tevens contact opnemen met laatstgenoemde vanuit het gesloten centrum.

Daarnaast verklaart betrokkene ook nog dat zijn partner zwanger zou zijn van zijn kind. Echter toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zij het dat het niet duidelijk is uit de verklaring van betrokkene wat het verblijfsstatuut van zijn partner is kan slechts gesteld worden dat, indien mevrouw verblijfsrecht geniet in België en bijgevolg niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, dit niet maakt dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Servië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vanuit het land van herkomst kan betrokkene de geijkte procedures volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om zijn partner in België te bezoeken. Bovendien kan zijn gezin in zijn land van herkomst hem bezoeken, of in een andere Staat waartoe zijn allen toegang hebben.

In het geval dat de partner van betrokkene net zoals betrokkene illegaal in België verblijft, kan gesteld worden dat zij allen dus geen verblijfsrecht hebben. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen en zal het hele gezin België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart wel dat zijn moeder en zijn nonkel hier ook in België verblijven. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben. Het feit dat de vriendin, moeder en nonkel van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene zes jaar in België verblijft volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Betrokkene is momenteel 21 jaar oud, wat impliceert dat hij het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht.

De DVZ kan niet anders dan vaststellen dat betrokkene getuigt van een manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren en dat er sprake is van een voortdurende, criminele en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid."

Uit deze afweging blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker waaruit blijkt dat hij een partner in België heeft en dat deze zwanger zou zijn, dat de verwerende partij stelt dat zijn partner hem kan vergezellen naar Servië of dat verzoeker de geijkte procedures kan volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire posten om zijn partner in België te bezoeken of dat, mocht zijn partner geen legaal verblijf hebben, er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, dat de omstandigheid dat verzoekers moeder, oom en partner in België verblijven niet doorslaggevend is nu verzoeker inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde. De verwerende partij vervolgt dat het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde vormt, superieur is aan verzoekers privébelangen, het feit dat verzoeker zes jaar in België verbleven heeft, volstaat niet om te spreken van een doorgedreven integratie of van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Verzoeker brengt hiertegen in dat het weinig ernstig is om te stellen dat zijn partner hem zou kunnen volgen naar Servië of dat bezoek mogelijk zou zijn via de diplomatieke of consulaire post. Ten andere heeft zijn partner de Belgische nationaliteit en heeft ze haar leven uitgebouwd in België, waar verzoeker thans ook zijn leven heeft uitgebouwd. Het is al te gemakkelijk te stellen dat zijn partner hem achterna kan reizen. Verzoeker meent dat werd nagelaten na te gaan hoe zijn gezinsleven eruit ziet dan wel in welke mate hij geïntegreerd is.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet ernstig is te stellen dat zijn partner hem niet zou kunnen volgen naar Servië, wordt erop gewezen dat het louter poneren van dit feit niet aantoonde dat het voor zijn partner effectief onmogelijk zou zijn om hem te volgen naar Servië. Het is een eigenschap van grensoverschrijdende relaties dat één van de partners zich naar een ander land dient te begeven. Louter stellen dat dit niet "ernstig" is, toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of dat er daadwerkelijke hinderpalen zijn waarom dit gezinsleven niet verder kan worden gezet in het buitenland. Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te

vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat wordt gesproken over bezoeken in een diplomatieke post, maar wel wordt verwezen naar de mogelijkheid voor verzoeker om vanuit het buitenland de geijkte procedure te volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, waardoor verzoeker eventueel zijn partner zou kunnen komen bezoeken na opheffing of opschorting van het inreisverbod.

Waar verzoeker meent dat werd nagelaten na te gaan hoe zijn gezinsleven eruit ziet en in welke mate hij geïntegreerd is, wordt het volgende opgemerkt. Verzoeker werd gehoord door de politie op 8 april 2021, waar hij meedeelde dat hij een vriendin heeft die zwanger is. Uit het verzoekschrift blijkt dat een volgende test uitwees dat zijn vriendin niet zwanger is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voorheen ook een poging heeft ondernomen om verzoeker te horen, namelijk werd hem op 7 januari 2021 een aangetekende brief verstuurd waarin aan verzoeker werd meegedeeld dat zijn verblijfssituatie onderzocht wordt en dat hij een vragenlijst kan invullen. Verzoeker had op dat ogenblik de mogelijkheid om gelijk welk element in het kader van zijn familie-of privéleven mee te delen. Verzoeker heeft echter niet gereageerd op deze brief en heeft de vragenlijst niet ingevuld. Bijgevolg is het aan verzoeker zelf te wijten dat de verwerende partij niet op de hoogte zou zijn van *“hoe het gezinsleven van verzoeker er uit ziet dan wel in welke mate verzoeker geïntegreerd is”*. Alleszins wordt opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker wel heeft afgelegd op 8 april 2021.

Verzoeker uit geen kritiek op de motieven die in de bestreden beslissing voorkomen inzake zijn integratie.

Uit de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat de elementen van zijn privé- en gezinsleven worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van openbare orde, namelijk wordt overwogen dat verzoeker in maart 2018 een veroordeling heeft opgelopen van twee jaar gevangenisstraf (met probatie uitstel van vijf jaar voor de helft) door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor slagen en verwondingen. De verwerende partij stelt dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen verzoeker die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt, het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM.

In dit verband merkt verzoeker op dat de straf hem gedeeltelijk met uitstel werd toegekend zodat het duidelijk is dat de rechter destijds meende dat er redenen voorhanden waren dat verzoeker zijn leven zou herpakken en dat uit de stukken bij het verzoekschrift blijkt dat hij dit gedaan heeft, hij woont samen met zijn Belgische partner heeft een relatie en had op 4 maart 2021 een afspraak voor een huwelijksaangifte en hij heeft een franchiseovereenkomst voor het uitbaten van een pizza-zaak. De Raad merkt op dat de loutere omstandigheid dat een gevangenisstraf met uitstel wordt toegekend, geen afbreuk doet aan het feit dat iemand correctioneel veroordeeld is en dat de verwerende partij hiermee rekening mag houden bij het maken van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat deze veroordeling op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze in rekening werd gebracht. Het feit dat verzoeker intussen een relatie heeft en gewerkt heeft, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker slaagt er dus *prima facie* niet in met zijn betoog in het verzoekschrift aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben gemotiveerd aangaande zijn privé- en gezinsleven.

3.3.5. De Raad merkt daarnaast nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij niet onwetend was van verzoekers verblijfshistoriek en in dit verband het volgende gemotiveerd heeft in de beslissing van 1 februari 2021 over verzoekers integratie en privéleven in België:

“We merken op dat u samen met uw moeder en uw broer naar België kwam op 26/11/2014 en dat uw moeder twee dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam met andere woorden naar België in het jaar dat u vijftien jaar zou worden. Thans verblijft u zes jaar in België op regelmatige en ononderbroken wijze. Het loutere feit dat u zes jaar in België verblijft volstaat op zich echter niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U bent thans immers 21 jaar oud, wat impliceert dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht.

We herhalen dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van DVZ. om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid. van de wet van 15 december 1980). U bracht bijgevolg bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit kan blijken dat u ondertussen een van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor.

Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank te Dendermonde van 12/03/2018 blijkt dat u op het moment van dat vonnis achttien jaar was, dat u uw school niet heeft afgemaakt en dat u eerder door de jeugdrechter geplaatst was in een gesloten instelling omwille van feiten van slagen en verwondingen met een mes. Dit getuigt dan ook geenszins van enige integratie in de Belgische samenleving. U maakte in België uw scholing niet af. noch is de DVZ op heden in het bezit van enige informatie of documenten waaruit zou kunnen blijken dat u thans tewerkgesteld bent. de taal spreekt of inspanningen tot integratie heeft ondernomen.

Bovendien wijzen we erop dat zelfs indien u enige inspanning ondernam om zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u op 12/03/2018 door de Correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel vijf jaren voor volgende feiten: slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg.

De rechtbank was bij vonnis van 12/03/2018 van oordeel dat de feiten ernstig zijn en dat u duidelijk een agressieprobleem heeft en weinig respect toont voor andermans fysieke integriteit. Uit datzelfde vonnis blijkt immers dat u louter omwille van het feit dat een persoon uw trui zou hebben vuilgemaakt, u diezelfde persoon met zijn hoofd tegen de muur heeft geslagen, hem negen keer in het gezicht heeft geslagen en hem vervolgens een kopstoot heeft gegeven. Deze feiten vonden plaats op 14/12/2017. Uw: slachtoffer was hierbij niet in de mogelijkheid zich te verdedigen en was ingevolge de feiten werkonbekwaam. Dat u een slachtoffer - dat niet in de staat was zich te verdedigen - zoveel slagen toedient en daarna nog een kopstoot gaf, bevestigt slechts het oordeel van de rechtbank en toont duidelijk aan dat u een agressieprobleem heeft. Bij de huiszoeking die volgde op deze feiten werden bovendien twee speelgoedgeweren en een bivakmuts gevonden.

We herhalen bovendien dat u eerder al door de jeugdrechter geplaatst werd in de gesloten instelling van Mol. voor feiten van slagen en verwondingen met een mes. In juni 2017 mocht u deze jeugdinstelling verlaten. Slechts enkele maanden later vonden de hierboven vernielde feiten plaats, namelijk op 14/12/2017.

De rechtbank stelde bij vonnis van 12/03/2018 dan ook vast dat de opname in de jeugdinstelling te Mol geen enkel effect heeft gehad op u en dat u hieruit geen enkele les heeft getrokken. De rechter stelde dat u duidelijk hardleers bent en dat uit getuigenissen gebleken is dat u "de schrik hij de jeugd in Ninove" bent.

De DVZ stelt dan ook vast dat er in uw hoofde geenszins sprake is van de intentie tot integratie, maar zelfs van een manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren. We herhalen dienaangaande dat u uw school niet heeft afgemaakt en dat nergens uit blijkt dat u thans tewerkgesteld bent of enige inspanning heeft geleverd tot integratie.

Slechts enkele maanden na uw gedwongen verblijf in een jeugdinrichting, pleegt u opnieuw ernstige feiten van openbare orde. Er is dan ook sprake van een duidelijke continuïteit in uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Slechts enkele maanden nadat u vrijkwam voor feiten van slagen en verwondingen met een mes, takelt u opnieuw een machteloos slachtoffer zwaar toe en dan nog wel omwille van banale feiten als een trui.

De DVZ kan dan ook niet anders dan vaststellen dat er in uw hoofde sprake is van een manifeste onwil om zich in de Belgische samenleving te integreren en dat er sprake is van een voortdurende, criminele en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid."

Over verzoekers familiaal leven wordt in deze beslissing gemotiveerd:

"Wat uw gezins- en familieleven in België betreft, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de uitnodiging van DVZ. om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1. eerste lid. van de wet van 15 december 1980).

De DVZ kan dan ook enkel rekening houden met alle actueel in uw dossier aanwezige elementen. Het kan de DVZ dan ook bezwaarlijk euvel worden geduid indien het geen volledig zicht heeft op actuele uw gezins- en familiebanden in België.

We herhalen dat u op 26/11/2014 met uw moeder en uw broer naar België kwam. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op heden op hetzelfde adres woont als uw moeder en uw twee jaar oudere broer.

Vooreerst wijzen we erop dat deze niet tot uw gezinskern behoren. Er wordt immers niet automatisch gezinsleven vermoed tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, noch wordt er een gezinsleven vermoed tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

We wijzen erop dat er in uw hoofde geen bijkomende banden van afhankelijkheid werden aangetoond. Het loutere feit op zich dat u op hetzelfde adres verblijft, is dan ook onvoldoende om van een gezinskern te getuigen. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat immers niet om een gezinssituatie vast te stellen. Het feit dat betrokkene ingeschreven staat op hetzelfde adres toont op zich niet aan dat er sprake is van een effectief gezinsleven. Uit de stukken van het dossier kan dit effectieve gezinsleven immers niet afgeleid worden.

Hoewel het vaststaat dat u een familieleven in België onderhoudt met uw moeder en uw meerderjarige broer en deze beslissing een impact op uw familieleven en uw familieleden kan hebben, merken we op dat de aanwezigheid van uw familie in België u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde te plegen.

Indien deze beslissing dan ook enige negatieve impact zou hebben op uw privé- en familieleven in België, merken we op dat deze volledig te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft ernstige feiten gepleegd van openbare orde en vormt een actueel gevaar voor de samenleving.

We merken bovendien op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Ten slotte benadrukken we dat u het niet aannemelijk maakt dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw familie. Zo kunt u contact houden middels de moderne communicatietechnologie of via korte bezoeken in elke staat waartoe u allen toegang heeft.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing."

Over het nieuwe element, namelijk zijn relatie, wordt in huidige bestreden beslissing gemotiveerd. De Raad kan niet voorbijgaan aan deze uitgebreide motieven aangaande verzoekers familiaal en privéleven in de beslissing van 1 februari 2021, die definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Uit deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van huidige bestreden beslissing op de hoogte was van de specifieke elementen die verzoekers situatie kenmerken.

Verzoeker kan *prima facie* dus niet voorhouden dat "de beslissing volledig voorbijgaat aan het recht op eerbied van zijn privé-en gezinsleven". Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.8. Verzoeker heeft geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. DE SMET